

Nuori ystävä!

Sanopas eikö tunnu hyvältä tulla kohdeluksi ystävyydellä ja

rakkaudella, että löytyy joku, jonka puoleen saat kääntyä luot-

tamuksella, jolta tiedät saavasi suojaa pahan päivän kohdatessa? Eikö sydän syki

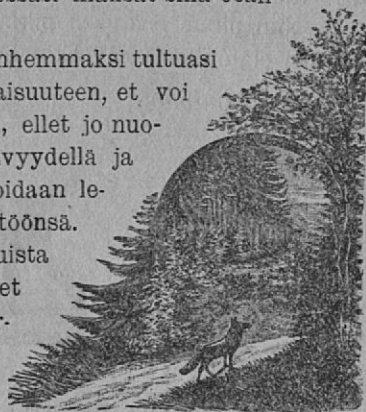
raikkaammin ja vapaammin ollessamme niiden keskuudessa, joiden tiedämme mielellään jakavan kanssamme leikit ja surut? Kuinkahan meidän kävisi, jos meillä ei olisi ollenkaan ystäviä, jollei meille osoitettaisi rakkautta, jollei meitä hoideltaisi ja suojeltaisi, kun emme omin neuvoin voi toimeen tulla?

Mutta mitä me ihmiset tarvitsemme, sitä tarvitsevat myöskin kaikki muut elävät olennot. Ja me ihmiset, jotka olemme saaneet tämän elämän hyvyttä enemmän kuin muut luodut, me olemme velvolliset jakamaan sitä meitä köyhemmille, tarkoitamme tällä kertaa *eläimille*.

Rupea sentähden vaalimaan eläimiä! Opettele rakastamaan ja suojelemaan niitä ja kehoita tovereitasikin seuraamaan esimerkiksi!

Eläimet kärsivät paljon ihmisten pahuuden tähden. Koeta sinä puolestasi lieventää niiden tuskia, siten tulet edistämään myöskin ihmisten onnea, sillä sitä tehdessäsi maksat sinä osan heidän velastaan.

Nuori ystävä! Sinä, joka vanhemmaksi tultuasi tulet vaikuttamaan isänmaasi tulevaisuuteen, et voi sen hyväksi toimia oikealla tavalla, ellet jo nuoruudessasi opi, että ainoastaan ystävyydellä ja rakkaudella hyvään ja oikeaan voidaan levittää rauhaa ja onnea ympäristöönsä. Pyri senvuoksi tätä oppimaan ja muista myöskin, että, jos muita kohtaan olet kova ja rakkaudeton, tulee ihan varmaan omaksikin osaksesi elämässä katkeruutta ja onnettomuutta. Jos

sitävastoin olet muille hyvä, tulee itsellesikin hyvin käymään ja onnen aurinko paistaa runsaasti teilläsi maailmassa.

Kerromme vielä sinulle lopuksi erään tapauksen.

Kymmenvuotias Valto oli kovin kipeä, ja lääkäri arveli ettei hänen elämänsä enään kauan jatkuisi. Hänen poskillansa paloi kuumeen puna ja silmissä oli luonnottoman kirkas kiille. Levottomasti heittelehti hän pienellä vuoteellansa.

Vuoteen vieressä seisova äiti laski kätensä hänen kuumalle otsallensa.

„Lapseni“, sanoi hän hellästi, „pian saat rauhaa ja lepoa, kun pääset taivaaseen, jossa kaikki on valoa, iloa ja ihanaa, ja jossa ei enään ole mitään tuskia.“

„Sinne minä en tahdo!“ sanoi poika kiivaasti.

„Kuinka sinä niin sanot?“ ihmetteli äiti.

„Minä en tahdo sinne. Eno on sanonut, ettei Tellu päässyt taivaaseen. Jos en minä saa tavata Tellua siellä, niin en minäkään huoli mennä sinne. Tellu oli kaikkein paras koira koko kaurungissa.“ Ja Valto nyyhkytti surussaan.

„Ole huoleti, lapseni“, lohdutteli äiti. „Jumala rakastaa kaikkia; hän laskee Tellunkin taivaaseen. Kyllä se tulee sinun luoksesi sielläkin. Taivaassa on sijaa *kaikille huoduille olennoille*. Kun me täällä kaikki rakastamme ja autamme toisiamme, niin me kyllä saamme tavata toisemme siellä.“

„Sitte minä menen sinne mielelläni“, sanoi poika. Ja hän pani pienet kätösensä ristiin ja pyysi Jumalaa siunaamaan kaikkia, myöskin eläimiä maan päällä.

Niin pitäisi jokaisen pikku pojan ja tytön tehdä. Onnea siitä koituisi eläimille ja myöskin heille itsellensä.

V. Lindman.

Constance Ullner.

